

Arrest

nr. 296 120 van 24 oktober 2023
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Russische nationaliteit, betrad de Schengenzone met een toeristenvisum geldig van 4 december 2022 tot 4 januari 2023.

Vanaf haar aankomst op het grondgebied raadpleegde de verzoekende partij verscheidene artsen.

Op 23 januari 2023 diende zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

De ambtenaar-geneesheer verleende op 2 mei 2023 een medisch advies en besloot dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of fysieke integriteit waardoor zij niet in staat zou zijn om te reizen. Evenmin kon volgens de ambtenaar-geneesheer worden afgeleid dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 23 januari 2023 werd per beslissing van 3 mei 2023 ongegrond verklaard.

Samen met deze beslissing werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 3 mei 2023.

Dit betreft de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot ontvankelijkheid, maar ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2023 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., N. (RR: (...))

Geboren te Krasnoyarsk op (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor M., N. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 02.05.2023 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, de Russische Federatie.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke

interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en deze is als volgt gemotiveerd:

*“Mevrouw,
Naam + voornaam: M., N.
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: KRASNOYARSK
nationaliteit: Russische Federatie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

1. gezins- en familieleven : Wenst betrokkene haar dochter te komen bezoeken, kan ze dit steeds doen via het bekomen van een visum.

2 hoger belang van het kind : Geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag.

3. gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 02.05.2023)

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1. De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de aangevraagde verblijfsmachtiging als volgt luidt :

“Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden

- vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. - En ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is”;

Aangezien het bevel het grondgebied te verlaten gebaseerd is op volgende motieven :

“1. gezins en familieleven ; wenst betrokkene haar dochter te komen bezoeken, kan ze dit steeds doen via het bekomen van een visum.

2. hoger belang van het kind : geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag.

3. gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst.

Aangezien de beide aangevochten beslissingen, foutief en onafdoende gemotiveerd zijn en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

Art 8 van het EVRM houdt in dat het privé en gezinsleven van ouders en minderjarige kinderen dient beschermd te worden ;

Dat deze redenering evenzeer van toepassing is wanneer grootouders deel uitmaken van dezelfde gezinscel van kleinkinderen, ouders en hun respectievelijk grootouders ;

Dat het Verdrag voor de Rechten van het Kind voorziet dat in elke beslissing (weze het een gerechtelijke of een administratieve beslissing) de overheid of de instantie dewelke de beslissing dient te nemen, dient rekening te houden met het hoger belang van het kind ;

Kinderen hebben tevens recht te weten van waar zij afkomstig zijn en hebben recht op respect van hun privéleven, maw moeten zij kunnen verzorgd en opgevoed worden niet alleen door hun ouders maar ook door hun grootouders ;

3. Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden ;

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001);

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De "motivering" komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFÉ, nr 63.020, 12.11.1996)

2.1

Doordat de aangevochten beslissingen dd. 3.5.2022, betekend op 22.5.23, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak ;

Dat deze nochtans voldoende uiteengezet werden door verzoekster in de gedinginleidende aanvraag en de bewijsstukken hierbij gevoegd en de hoger onder 'I. De Feiten' duidelijk weergegeven en herhaald in huidig beroepsverzoekschrift ;

Dat deze DVZ voldoende bekend zijn en deze feitelijke omstandigheden nog steeds bestaan in hoofde van verzoekster en ondertussen nog verergerd zijn (verzoekster kan nog nauwelijks zich verplaatsen, waar zij dagelijks zo'n dikke en pijnlijke voeten en onderbenen heeft tengevolge van bijkomende problemen mbt de aders waaromtrent zij thans onderzocht wordt)

en DVZ daardoor de wet miskent,

waar zij simpelweg vaststelt in de weigeringsbeslissing dat "Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden

- vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. - En ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is."
;

en dat het bevel het grondgebied te verlaten gebaseerd is op volgende motieven :

"1. gezins en familieleden : wenst betrokkene haar dochter te komen bezoeken, kan ze dit steeds doen via het bekomen van een visum.

2. hoger belang van het kind : geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag.

3. gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst.";

DVZ besluit derhalve volledig onterecht verzoekster te expulseren via het betekenen van een bevel het grondgebied te verlaten ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijfsvergunning op te leggen ;

De RvV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De feitelijke gegevens, bewezen aan de hand van stukken, worden nogmaals kort uiteengezet bij de bespreking der weerlegging van de door DVZ gehanteerde motieven, nl :

“Verzoekster, 80 jaar oud zijnde, kwam op 4.12.2022 aan in Hongarije in het bezit van een toeristenvisum voor de Schengenlanden (geldig van 4.12.2022 tem 4.1.2023), waar zij afgehaald werd door haar dochter en schoonzoon (stuk 3.3) ;

Per 20.12.2022 vroeg verzoekster een verlenging van haar toeristenvisum aan teneinde te vermijden dat zij in illegaliteit zou terechtkomen ;

Totaal verzwakt, vermoeid en verstoken van de voor haar broodnodige medicatie (dewelke in het land van herkomst niet meer kan gegarandeerd worden zoals blijkt uit stuk 3.6), besloot ze zich te laten onderzoeken door de huisarts ;

Deze stelde bij verzoekster een gecompliceerde medische voorgeschiedenis vast van diabetes mellitus type II, hypothyroidie, hypertensie, hartfalen, nierstenen, pancreatitis, A. carotis atheroom en hoofdpijn (stuk 3.4) ;

Ten bewijze van de ernst van de vastgestelde problemen verwees de huisarts naar 4 bijgevoegde medische attesten uit het land van oorsprong van verzoekster (met vertaling) en naar het feit dat specialistische opvolging noodzakelijk is mbt insuline dependente diabetes mellitus (volledig ontregeld op 12.12.2022) en mbt de cardiologische en neurologische problemen en naar het feit dat mantelzorg vereist is (stuk 3.7), hetwelk tevens de therapietrouw bevordert ;

Mantelzorg in casu wordt in België uitgevoerd door de familie, nl de enige dochter voormeld, de schoonzoon en de kleinkinderen M. (11 jaar) en K. (13 jaar), in Rusland onbestaande;

Op heden kan verzoekster zich nog nauwelijks verplaatsen (‘voetje voor voetje’ zich vastklampende aan meubels, stoelen, en dergelijke), waar zij dagelijks zo’n dikke en pijnlijke voeten en onderbenen heeft tengevolge van bijkomende problemen mbt de aders waaromtrent zij thans onderzocht wordt in het ziekenhuis door een vaatchirurg ; “;

De huisarts bevestigt op 2.6.23 de sterke achteruitgang mobiliteit van verzoekster, haar volledige hulpbehoevendheid en afhankelijkheid van derden zowel op cognitief als motorisch, Haar vasculaire oppuntstelling lopende omwille van claudicatio die fors invaliderend zijn (stuk 4) ;

De pluridisciplinaire geriatrie-evaluatie van geriater dr L. dd. 7.6.2023 besluit tot “fysieke en cognitieve achteruitgang, meer dan leeftijdsgebonden, dd. onderliggende evolutieve dementie ? Verlies van initiatief. Patiënt kan niet meer zelfstandig leven of voor zichzelf zorgen, stilaan rolstoelgebonden, heeft wellicht professionele omkadering nodig.”

Verdere onderzoeken voor dementie en perifeer vaatlijden worden gepland ;(stuk 5)

Ook de long en vaatchirurg attesteert dat opvolging noodzakelijk is en mantelzorg belangrijk (stuk 6) ;

De rechtspraak is in zake duidelijk : cfr RVS 9.6.2022, nr 253.942 :

“Wanneer de DVZ een bevel het grondgebied te verlaten neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. De overheid moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in art 74/13 van de Verblijfswet. (Vw) De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat de DVZ de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer DVZ beveelt het grondgebied te verlaten, moet hij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe hij rekening heeft gehouden met de vereisten uit art 74/13 Vw, nl het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt art 62, §2 Vw en art 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29.7.1991”;

Op grond van een niet correcte beoordeling der feiten heeft DVZ dan ook in alle onredelijkheid haar beslissing tot weigering van een verblijfsmachtiging gegeven zelfs gekoppeld aan een bevel het grondgebied te verlaten ;

1. de gezondheidstoestand :

Zowel in de weigeringsbeslissing als in het bevel om het grondgebied te verlaten stelt DVZ : “geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 2.5.2023)” en

“Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden

- vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.
 - En ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.”
- ;

DVZ onderzocht of verzorging en medicatie in het herkomstland beschikbaar zijn en of deze toegankelijk zijn, doch DVZ hield geen rekening met :

- de leeftijd van verzoekster : 80 jaar en op 4.7.2023 81 jaar en

- de taal van verzoekster of het russisch, wat het voor haar bijzonder moeilijk maakt - zeker met haar recent door de geriater vastgestelde cognitieve achteruitgang - om voorschriften te kunnen lezen en of interpreteren, ongeacht of deze in het nederlands of het russisch opgesteld zijn ;

- de actuele gezondheidstoestand van verzoekster : op heden kan verzoekster zich nog nauwelijks verplaatsen binnenshuis (‘voetje voor voetje’ zich vastklampende aan meubels, stoelen, en dergelijke), waar zij dagelijks zo’n dikke opgezwollen en pijnlijke voeten en onderbenen heeft tengevolge van bijkomende problemen mbt de aders waaromtrent zij thans bijkomend onderzocht wordt in het ziekenhuis door de vaatchirurg ;

De huisarts bevestigt op 2.6.23 de sterke achteruitgang mobiliteit van verzoekster, haar volledige hulpbehoevendheid en afhankelijkheid van derden zowel op cognitief als motorisch, Haar vasculaire oppuntstelling lopende omwille van claudicatio die fors invaliderend zijn (stuk 4) ;

De pluridisciplinaire geriatrische evaluatie van geriater dr L. dd. 7.6.2023 besluit tot “fysieke en cognitieve achteruitgang, meer dan leeftijdsgebonden, dd. onderliggende evolutieve dementie ? Verlies van initiatief. Patiënt kan niet meer zelfstandig leven of voor zichzelf zorgen, stilaan rolstoelgebonden, heeft wellicht professionele omkadering nodig.”

Verdere onderzoeken voor dementie en perifeer vaatlijden worden gepland ;(stuk 5)

Ook de long en vaatchirurg attesteert dat opvolging noodzakelijk is en mantelzorg belangrijk (stuk 6) ;

De geriater spreekt zelfs van een “Globaal ernstige frailty, met een clinical frailty score van 7/9 (severe frailty)” en voegt eraan toe “In deze omstandigheden lijkt een repatriëring mij medische gezien niet verantwoord ...” (stuk 5) ;

Terugkeer naar land van herkomst en het heen en weer reizen België - Rusland is dan ook uitgesloten, waar zij niet meer zelfredzaam is en na het overlijden van haar echtgenoot op 2.9.2020, haar enige familie, nl haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen in België wonen ;

In Ufa, een provinciestad ver buiten Moskou, wordt de geneeskunde trouwens totaal anders beoefend dan in Moskou : een 81 jarige vrouw zal daar niet geopereerd worden, er wordt eenvoudigweg gewacht tot ze aan haar verwondingen zal overlijden thuis ; gepensioneerden worden aldaar beschouwd als ballast voor de maatschappij en bij opname in een staats rustoord (een privé rustoord is voor gewone burgers met een gemiddeld pensioen van 300 à 350 euro onbetaalbaar !) leven zij als sardientjes opeengepakt (cfr verklaringen onder stuk 7) ;

Indien DVZ zich van de ernst van de gecompliceerde medische toestand van verzoekster wou vergewissen, dan had zij verzoekster kunnen uitnodigen voor een medisch onderzoek in haar kantoren door de arts adviseur of in een door DVZ aangeduid ziekenhuis ;

Doch zulks heeft tot op heden niet plaatsgegrepen heeft ;

Had DVZ bijkomende info gewenst, dan had zij verzoekster om bijkomende uitleg kunnen vragen (CCE nr 230.257 dd. 19.2.2015), wat zij verkoos niet te doen ;

Het is duidelijk dat DVZ de voorkeur gaf aan een snelle, vage en roekeloze beslissing zonder een meticulous en gedetailleerd onderzoek;

Nochtans behoort het tot de plicht van de administratie om informatie te vergaren om met kennis van zaken standpunt in te nemen (cfr F. Piret, D. Renders, et A. Trybulowski. "Les Droits de la Défense et les actes unilatéraux de l'administration : où l'unilatéralité ne va pas sans contradiction" in Les Droits de la Défense (dir. : P. Martens), CUP, volume 146, Bruxelles, 2014, pp 72/77) ;

- de broodnodige mantelzorg en verzoekster citeert "De mantelzorg wordt niet weerhouden omwille van ontbreken van grondige evaluatie van de mentale en fysieke toestand van betrokkene in kader van afhankelijkheid van derden" (1^e § p2 der weigeringsbeslissing dd. 3.5.2022)" ;

Het wel erg lichtzinnige optreden van DVZ door het aspect mantelzorg niet te onderzoeken en onmiddellijk een weigeringsbeslissing en een BGV uit te spreken, staat in schril contrast met de diverse attesten van dokters en specialisten dewelke mantelzorg als uiterst noodzakelijk omschrijven bij haar verdere medische opvolging en hetwelk bij afwezigheid volgens hen zelfs kan lijden tot overlijden ;

De specialist diabetes dr C. V. (stuk 3.8) stelde op 4.1.2023 een onregelde diabetes mellitus vast verward met vaatlijden en voetulcus, en bloedarmoede/anemie ; problemen dewelke permanent dienen behandeld met een insuline therapie dewelke dient geïntensifieerd te worden en tevens is cardiovasculair nazicht noodzakelijk ;

Als specifieke noden voorzag deze dr.: zelfcontrole + mantelzorg voor toezicht op glycemies + wondzorg en onderzoek naar oorzaak anemie ;

Op 4.1.2023 omschrijft de dr geriater M. L. (stuk 3.9) de problematiek in hoofde van verzoekster als "Frailty - clinical frailty scale 4/7", wat niet weinig is en aantoon dat broosheid serieuze gevolgen kan teweegbrengen, nl kleine gezondheidsproblemen kunnen bij fragiele mensen belangrijke en majeure medische problemen opleveren ;

De neuroloog dr P. M. (stuk 3.10) acht een regelmatige controle sterk aangewezen gelet op een stijgend risico op cardio vasculaire aandoeningen, evenals een geriatrie oppuntstelling en neurologische herevaluatie ... Daar bij is mantelzorg vereist voor deze alleenstaande zorgbehoevende vrouw wat de therapietrouw bevordert ;

Ook de cardioloog dr K. D. W. (stuk 3.11) specificeert dat specialistische opvolging en mantelzorg vereist zijn (stuk 11) ;

Ook de bijkomende medische attesten nr 4, 5 en 6 van de huisarts, geriater en vaatchirurg, hoger geciteerd nav haar verslechterde medische toestand opgesteld, confirmeren dat mantelzorg vereist is ;

Nogmaals had DVZ meer info gewenst van verzoekster had zij deze kunnen vragen of eventueel een bijkomend medisch onderzoek gelasten zoals hoger uiteen gezet, quod non ;

Het onmiddellijk - zonder enige voorafgaande info vergaard te hebben - uitspreken van een weigeringsbeslissing en een BGV is niet alleen onzorgvuldig doch brengt ook wel erg verregaande gevolgen mee op menselijk en humanitair vlak ;

De kleinkinderen en kinderen van verzoekster begrijpen niet waarom hun alleenstaande (echtgenoot overleden 9/2020) en zorgbehoevende (groot)moeder in deze schrijnende toestand naar haar land van oorsprong dient terug gezonden te worden, waar zij aldaar geen hulp van familie heeft (de enige familie woont in België) om haar te helpen in het huishouden of om haar medische toestand op te volgen en zij ook het strenge klimaat in de provinciestad Ufa (in de winter tot - 40 onder nul) niet meer aankan tengevolge van haar medische toestand ; zij stellen zich de vraag of hun oma, dewelke bijna niet meer kan lopen en gekluisterd is aan een rolstoel, of zij aldaar dient te sterven van de honger ? (verklaringen onder stuk 7) ;

2. gezins en familielevens :

De motivering van DVZ "Wenst betrokkene haar dochter te komen bezoeken, kan ze dit steeds doen via het bekomen van een visum.", kan niet aangehouden worden rekening houdende met al hetgeen supra uiteengezet en bewezen werd ;

Bovendien, mocht verzoekster toch in de medische mogelijkheid zijn om te reizen, dan is het een vaststaand feit dat verzoekster omwille van de aanhoudende oorlog Rusland-Oekraïne, ongetwijfeld

moelijkheden zal ondervinden om als Russisch staatsburger een visum te bekomen bij een Europese mogendheid ;

Bovendien heeft verzoekster de Russische propaganda ondertussen begrepen en kan zij zich niet meer scharen achter het oorlogszuchtige Rusland van Poetin, wat zij ook aan haar russische vriendinnen communiceerde dewelke haar ondertussen beschouwen verrader en dewelke zelfs met haar niet meer willen communiceren ;

Voor zover DVZ haar thesis toch aanhoudt dat verzoekster kan terugreizen naar land van oorsprong dan schendt zij daardoor zelf schromelijk art 3 en art 8 van het EVRM geschonden evenals het Verdrag mbt Rechten van het Kind en art. 74/13 Vw ;

DVZ heeft immers de beschermenswaardige gezinsband, in de zin van art 8 EVRM, dewelke vermoed wordt bij ouders en hun minderjarige kinderen aanwezig te zijn en bij analogie ook bij grootouders en kleinkinderen, absoluut genegeerd ;

De in casu uitgesproken beslissingen van bevel grondgebied te verlaten vormt een duidelijke inmenging in het gezinsleven omdat de grootouder vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen geen contact kan onderhouden met zijn minderjarige kinderen ;

3. hoger belang van het kind :

De motivering van DVZ "Geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag" strookt absoluut niet met de realiteit en of waarheid ;

De aanvraag tot verblijfsmachtiging vermeldde duidelijk dat verzoekster samenleeft met haar enige dochter, schoonzoon en 2 kleinkinderen K. en M. M. ;

Een attest van samenstelling van gezin werd zelfs gevoegd onder stuk 3 ;

DVZ heft dan ook duidelijk het hoger belang van het kind en hun recht op privacy geschonden ;

Dat het Verdrag voor de Rechten van het Kind voorziet dat in elke beslissing (weze het een gerechtelijke of een administratieve beslissing) de overheid of de instantie dewelke de beslissing dient te nemen, dient rekening te houden met het hoger belang van het kind ;

Kinderen hebben tevens recht te weten van waar zij afkomstig zijn en hebben recht op respect van hun privéleven, maw moeten zij kunnen verzorgd en opgevoed worden niet alleen door hun ouders maar ook door hun grootouders ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een onontvankelijkheidsverklaring van een aanvraag tot verblijfsvergunning. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor verzoekster dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. (RvSt, De Clercq, nr. 94.939, 28.2.1997);

In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing inhoudende een bevel het grondgebied te verlaten, zonder rekening te houden met alle gebeurtenissen dewelke verzoeker getroffen hebben (cfr de feiten hogervermeld) ;

DVZ heeft een hoogst onmenselijke beslissing genomen door verzoeksters' verblijfsaanvraag te weigeren ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoekster, waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoekster (nl de leeftijd, de taal, de actuele gezondheidstoestand van verzoekster, de broodnodige mantelzorg, haar gezins en privéleven. ...), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;

dat deze beslissing niet menselijk en niet correct is ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁵

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de verblijfsaanvraag van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Rusland.

Het gegeven dat verzoekster het niet eens is met de redenering van verwerende partij en deze van de arts-adviseur doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

Er kan geen schending weerhouden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet.

2. De bepalingen van het artikel 9ter, §1 van de wet stellen dat :

(...)

Uit de voorbereidende werken voor de wet van 15 september 2006 die het voormelde artikel 9ter invoegde in de wet blijkt dat het begrip adequate behandeling in deze bepaling een gepaste behandeling beoogt die voldoende toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf en dat het onderzoek naar deze vraag geval per geval dient te gebeuren rekening houdend met de individuele situatie van de verzoeker.⁶ Hieruit volgt dat een behandeling die in de zin van het voormelde artikel 9ter adequaat is niet alleen gepast moet zijn voor het ziektebeeld, maar evenzeer voldoende toegankelijk voor de betrokkene waarbij diens individuele situatie in rekening gebracht dient te worden bij het onderzoek naar de aanvraag.

De bestreden beslissing besluit:

“Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

De arts-adviseur besluit in haar advies van 02.05.2023:

“Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.”

Het komt aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot het afleveren van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter te kunnen overgaan.⁷ Het komt niet toe aan de administratieve overheid om met de vreemdeling een debat aan te gaan over het bewijs van de omstandigheden waaruit deze meent te kunnen afleiden dat het onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst.

In deze zin herinnert verwerende partij aan de onderrichtingen van de vaststaande administratieve rechtspraak waaruit volgt dat het aan de aanvrager toekomt om de bevoegde overheid in te lichten van elk element waarvan zij meent dat dit een invloed zou kunnen hebben op het onderzoek of de uitkomst van de aanvraag.⁹ De verplichtingen van de overheid dienen daarentegen op een redelijke wijze geïnterpreteerd te worden vermits de overheid anders eventueel in de onmogelijkheid gesteld zou worden om binnen een redelijke termijn gevolg te geven aan de herhaaldelijke aanvragen waarmee zij geconfronteerd wordt.

3. Immers de kritiek van verzoekster is gericht tegen de bevindingen van de arts-adviseur. Het gegeven dat verzoekster het niet eens is met de arts-adviseur en de feitelijke kritiek die zij hierop levert, brengt de bestreden beslissingen echter niet aan het wankelen.

Krachtens de wet beschikt verwerende partij over een uitgebreide beoordelingsbevoegdheid die haar op basis van artikel 9ter wordt voorgelegd. Bijgevolg is Uw Raad in het kader van de wettigheidscontrole niet bevoegd om diens oordeel in de plaats te stellen van de administratieve overheid die de bestreden beslissing nam. Deze controle dient zich inderdaad te beperken tot het nagaan of deze overheid geen feiten al bewezen heeft beschouwd die blijken uit het administratief dossier en of zij aan deze feiten, zowel in de materiële als formele motivering van haar beslissing, geen interpretatie gegeven heeft die volgen uit een manifeste beoordelingsfout.

Verwerende partij herinnert er aan dat uit de bewoordingen van artikel 9ter volgt dat er geen enkele verplichting is voor de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken om persoonlijk verzoekende partij te onderzoeken, noch om in contact te treden met diens behandelende arts, noch om specialisten te raadplegen alvorens het advies te geven.¹⁰ De keuze om beroep te doen op een gespecialiseerde arts of een over te gaan tot een individueel onderzoek van verzoekende partij blijft onderworpen aan de beoordeling van verwerende partij waardoor het niet verweten kan worden aan verwerende partij om niet tot een dergelijk onderzoek overgegaan te zijn.^{11 12}

4. Waar verzoekster aangeeft dat in haar stad Ufa aan haar lot zal worden overgelaten herinnert verweerder eraan dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat in beginsel dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in “het land van herkomst” en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. De beslissing verplicht de verzoekende partij niet terug te keren naar haar regio van herkomst. De verzoekende partij toont niet aan met concrete argumenten dat het voor haar onmogelijk zou zijn zich desgevallend te vestigen in een andere regio in Rusland¹³.

5. Verweerder noteert dat de bevindingen in het advies van de arts-adviseur die de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen en medicatie aantoon, nergens concreet worden betwist.

Wel hekelt verzoekster dat geen rekening werd gehouden met haar leeftijd en de mantelzorg die ze zou behoeven. Het advies stelt nochtans uitdrukkelijk:

“(…)Opvolging huisarts, neuroloog, endocrinoloog, cardioloog noodzakelijk, eventueel hulp maatschappelijk assistent.

De mantelzorg wordt niet weerhouden omwille van ontbreken van grondige evaluatie van de mentale en fysieke toestand van betrokkene in kader van afhankelijkheid van derden.”

(…)

Betrokkene is 80 jaar oud en maakt in de Russische Federatie dus sowieso aanspraak op een van de pensioenstelsels.

Overigens is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Russische Federatie het land waar zij tenslotte zo’n ruime tijd verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waarbij zij terecht zou kunnen voor eventuele (tijdelijke) hulp en/of opvang.

Betrokkene kwam naar België om haar dochter te bezoeken. Het staat die dochter en de schoonzoon uiteraard vrij om betrokkene vanuit België financieel te blijven ondersteunen. In het verzoekschrift brengen zij ook loonfiches en het eigendomsbewijs van hun woning aan om hun financiële draagkracht aan te tonen. Dit kunnen zij dus ook blijven doen eens betrokkene is teruggekeerd naar het land van herkomst. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).”

Verweerder benadrukt dat verzoekster op 80-jarige leeftijd zelf haar land van herkomst heeft verlaten met een visum voor de Schengenzone met een geldigheidsperiode van enkel 1 maand.

In het verzoekschrift negeert verzoekster dat zij met haar bestaande medische problematiek waar zij reeds van in het land van herkomst mee kampt (zie medische stukken vanuit Rusland), wel degelijk zelfstandig verbleef in het land van herkomst en zelf naar België is gereisd om haar dochter te bezoeken.

Het komt weinig serieus voor te argumenteren dat zij bij het betreden van het Belgisch grondgebied plots niet langer in de mogelijkheid zou verkeren te reizen en plots niet langer van de vereiste zorgen en medicatie kunnen genieten waar zij tot haar komst naar België wel van kon genieten. Verzoekster voert ook geen argumentatie, laat staan stukken aan die moeten aantonen dat zij in het land van herkomst problemen heeft ondervonden om deugdelijke zorgen en medicatie te verkrijgen.

6. De voor de eerste maal opgeworpen elementen ter ondersteuning van het vernietigingsberoep, zoals medische attesten van de huisarts e.a. die dateren van juni 2023, kunnen niet in overweging genomen worden. Het is immers vaststaande rechtspraak dat de wettigheid van een administratieve beslissing beoordeeld wordt in functie van de elementen

waarvan de administratieve overheid kennis had op het moment van het nemen van de beslissing.¹⁴

Indien verzoekster meent dat er nieuwe elementen voorhanden zijn die van invloed kunnen zijn op de beoordeling van haar verblijfssituatie staat het haar vrij een nieuwe aanvraag in te dienen.

7. Inzake artikel 8 EVRM, verweerder dient te benadrukken dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wist of behoorde ook te weten dat hij slechts in het Rijk kon verblijven tijdens de behandeling van haar verzoek en dat zij het land zou dienen te verlaten indien dit verzoek werd afgewezen.

Uit artikel 8 van het EVRM volgt geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten¹⁵.

Verweerder herinnert eraan dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin¹⁶. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoekster is woonachtig in Rusland, waar zij steeds heeft verbleven en is enkel met een visum voor 1 maand naar België gereisd om haar dochter en gezin te bezoeken.

Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, wijst verzoekster op de band tussen zichzelf en haar kleinkinderen. Zij betoogt dat zij met haar kleinkinderen een gezinskern uitmaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder merkt evenwel op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin ((huwelijks-)partners en hun

minderjarige kinderen). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het gegeven dat zij op hetzelfde adres verblijft sinds haar aankomst in het Rijk houdt geen bewijs in van een bijzondere band van afhankelijkheid. In elk geval laat verzoekster na effectief bewijs aan te tonen de bijzondere band van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve.

De bestreden beslissing verhindert verzoekster op zich ook niet om, mits te voldoen aan de immigratieregels, terug te keren naar België. Er blijkt dan ook niet dat er in casu een, uit artikel 8 van het EVRM -voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.¹⁷

De verwijzing naar de moeilijkheid om terug te keren naar België wegens de oorlog in Oekraïne kan niet weerhouden, deze was immers reeds bijna ene jaar aan de gang op het ogenblik dat verzoekster haar reis aanvatte.

8. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁸

9. Het beroep is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk een schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Uit artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld.

Bijgevolg is het advies van de ambtenaar-geneesheer beslissend voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, kan een verwijzing naar een advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Bovendien is het, in het kader van beslissende adviezen, toegelaten om de onwettigheden die aan dergelijk advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verweerder genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 mei 2023. Dit advies werd onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.01.2023.

Hiervoor verwijs ik naar de aangeleverde informatie:

- SMG d.d. 12-12-2022 van Dr. V. H., huisarts
 - o gekend met diabetes type 2, hypothyroïdie, hypertensie en hartfalen, nierstenen, pancreatitis, arteria carotis atheroom, hoofdpijn*
 - o actuele problemen: niet optimaal geregelde diabetes mellitus, hypothyroïdie, hypertensie, hartfalen*
 - o medicatie: insuline, Metformine, Unidiamicron, L-Thyroxine en Euthyrox*
 - o Asaflow, Bisoprolol, Preterax*
 - o cardiologische oppuntstelling plannen, controle diabetes en neurologisch nazicht in kader van de hoofdpijn*
 - o mantelzorg in kader van therapietrouw*
- *cardiologisch onderzoek d.d. 09-12-2021, schrijven vanuit het thuisland; hypertensie, chronisch hartfalen*
- *neurologisch onderzoek 15-02-2022 vanuit Rusland, chronisch cerebrale ischemie, medicatie, geïnduceerde hoofdpijn*
- *medisch verslag nr. 1009 d.d. 23-03-2022: diagnose van atherosclerose van de hersenvaten,*
- *essentiële hypertensie, nood aan opvolging door neuroloog en huisarts, ambulante behandeling van neurologische stoornissen en aandoeningen van het cardiovasculair systeem, ondersteuning van de familie tijdens de behandeling ter voorkoming van complicaties afspraakbevestiging 3 blz.*
- *verslag medische commissie vanuit Rusland noodzaak voor nabijheid van dochter en nood aan maatschappelijk assistent*

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een dame betreft van actueel 80 jaar oud afkomstig uit Rusland

Als pathologie weerhouden we:

- *diabetes mellitus onder medicatie: insuline (niet gespecificeerd), Metformine, en Unidiamicron = Gliclazide*
- *hypothyroïde onder substitutie met Levothyroxine en Euthyrox, schildklierhormoon hypertensie onder Asaflow = acetylsalicylzuur (bloedverdunner, preventie CVA) Bisoprolol en Preterax = Perindopril/Indapamide*

Opvolging huisarts, neuroloog, endocrinoloog, cardioloog noodzakelijk, eventueel hulp maatschappelijk assistent.

De mantelzorg wordt niet weerhouden omwille van ontbreken van grondige evaluatie van de mentale en fysieke toestand van betrokkene in kader van afhankelijkheid van derden.

De medische toestand van betrokkene vormt geen tegenindicatie tot reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet publiek is:*
 - *Aanvraag MedCOI van 18.05.2022 met het unieke referentienummer 15850*
 - *Aanvraag MedCOI van 02.06.2021 met het unieke referentienummer 14824*
 - *Aanvraag MedCOI van 07.09.2022 met het unieke referentienummer 16107*

(...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de medische opvolging en noodzakelijke medicatie beschikbaar zijn in het thuisland. In kader van de verpleegkundige therapietrouw is dit ter controle beschikbaar. Vanuit het standpunt van beschikbaarheid van de zorg is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar de Russische Federatie.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau

van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon Wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Ieder persoon krijgt een individueel nummer en dient dit voor te leggen wanneer hij of zij wenst beroep te doen op medische zorgen, voor spoedopnames is dit niet vereist.

Mensen kunnen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naargelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Volgens Decreet nr. 890 van 30 juli 1994 komen mensen die lijden aan diabetes, zoals betrokkene dus, in aanmerking voor gratis medicatie.

Er bestaat een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen voor hulpbehoevende ouderlingen en invaliden (volwassenen en kinderen). Ze kunnen er kosteloos verblijven en ontvangen er gratis medische zorgen. Sociale werkers ondersteunen hulpbehoevende alleenstaanden ook thuis.

In de Russische Federatie heeft men als man op 60-jarige leeftijd en als vrouw op 55-jarige leeftijd recht op een ouderdomspensioen. Komt men hiervoor niet in aanmerking, dan kan men terugvallen op een sociaal pensioen. Dit is er voor mannen vanaf 65 jaar en vrouwen vanaf 60 jaar.

Betrokkene is 80 jaar oud en maakt in de Russische Federatie dus sowieso aanspraak op een van de pensioenstelsels.

Overigens is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Russische Federatie het land waar zij tenslotte zo'n ruime tijd verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waarbij zij terecht zou kunnen voor eventuele (tijdelijke) hulp en/of opvang.

Betrokkene kwam naar België om haar dochter te bezoeken. Het staat die dochter en de schoonzoon uiteraard vrij om betrokkene vanuit België financieel te blijven ondersteunen. In het verzoekschrift brengen zij ook loonfiches en het eigendomsbewijs van hun woning aan om hun financiële draagkracht aan te tonen. Dit kunnen zij dus ook blijven doen eens betrokkene is teruggekeerd naar het land van herkomst. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 Oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een de verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor haar leven of fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.”

Uit voormeld advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat met betrekking tot de al dan niet noodzaak tot mantelzorg als volgt wordt gemotiveerd: *“De mantelzorg wordt niet weerhouden omwille van ontbreken van grondige evaluatie van de mentale en fysieke toestand van betrokkene in kader van afhankelijkheid van derden.”*

Nochtans verwijst de ambtenaar-geneesheer zelf in het eerste deel van zijn advies naar het standaard medisch getuigschrift van de huisarts waaruit blijkt dat mantelzorg in kader van therapietrouw nodig is, naar een medisch verslag nr. 1009 van 23 maart 2022 waaruit blijkt dat opvolging door een neuroloog en ondersteuning van de familie tijdens de behandeling ter voorkoming van complicaties nodig is, en een verslag van een medische commissie vanuit Rusland waaruit de noodzaak blijkt voor de nabijheid van de dochter van de verzoekende partij. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing niet waarom zij van mening is dat een grondige evaluatie van de mentale en fysieke toestand van betrokkene in het kader van afhankelijkheid van derden vereist zou zijn, nu uit verschillende medische stukken blijkt dat de nood aan mantelzorg geattesteerd wordt. De Raad kan bovendien enkel, samen met de verzoekende partij, vaststellen dat de verzoekende partij verschillende stukken heeft voorgelegd van verschillende artsen waaruit blijkt dat zij mantelzorg wel degelijk nodig achten. De verzoekende partij verwijst terecht naar de specialist diabetes dr. C. V. (stuk 3.8) die als specifieke noden zelfcontrole en mantelzorg voor toezicht op glycemies en wondzorg en onderzoek naar oorzaak anemie voorzag. Verder verwijst de verzoekende partij terecht naar neuroloog dr. P. M. (stuk 3.10) die een regelmatige controle sterk aangewezen acht gelet op een stijgend risico op cardio vasculaire aandoeningen, evenals een geriatrie oppuntstelling en neurologische herevaluatie, waarbij mantelzorg vereist is voor deze alleenstaande zorgbehoevende vrouw wat de therapietrouw bevordert. De verzoekende partij verwijst eveneens terecht naar cardioloog dr. K. D. W. (stuk 3.11), die specificeert dat specialistische opvolging en mantelzorg vereist zijn (stuk 11).

Ook de bijkomende medische attesten 4, 5 en 6 van de huisarts, geriater en vaatchirurg, in het kader van haar verslechterde medische toestand opgesteld, confirmeren dat mantelzorg vereist is.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genoemde risico's over een beoordelingsbevoegdheid en hij is weliswaar niet verplicht om een bijkomend advies in te winnen van deskundigen of om de vreemdeling te onderzoeken. De Raad kan zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer stellen. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet echter geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen deugdelijk gemotiveerd moeten zijn ten aanzien van de elementen uit de aanvraag. Dit houdt in casu onder meer in dat een passende motivering wordt voorzien om te verantwoorden dat de arts-adviseur de in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geattesteerde de nood aan mantelzorg, niet aanvaardt.

In casu besliste de arts-adviseur in zijn medisch advies evenwel om de door de behandelende artsen vooropgestelde nood aan mantelzorg in hoofde van de verzoekende partij niet verder te onderzoeken in het licht van de risico's bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, *“omwille van ontbreken van grondige evaluatie van de mentale en fysieke toestand van betrokkene in kader van afhankelijkheid van derden.”* Deze beoordeling is niet deugdelijk.

Indien de ambtenaar-geneesheer meende dat hij alsnog over onvoldoende gegevens beschikte om de beoordeling te maken die hij overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te maken, dan kon hij de verzoekende partij onderzoeken (cf. artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet) of een deskundige aanstellen om tot een zorgvuldige besluitvorming te komen. Het gaat echter niet op en het getuigt van een onredelijke besluitvorming van de arts-adviseur om te stellen dat hij de mantelzorg niet weerhoudt omwille van het ontbreken van een grondige evaluatie van de mentale en fysieke toestand van betrokkene in kader van afhankelijkheid van derden, daar waar de wet hemzelf toelaat om de verzoekende partij fysiek te onderzoeken of om of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. De arts-adviseur spreekt zich immers niet uit over de vraag of de verzoekende partij al dan niet nood heeft aan mantelzorg, maar hij stelt op ondeugdelijke wijze dat hij hierover geen oordeel kan vellen wegens het

ontbreken van een grondige evaluatie van de mentale en de fysieke toestand van de betrokkene in het kader van de afhankelijkheid van derden. Hierbij miskent de arts-adviseur dat hij zelf in de mogelijkheid is om een grondige evaluatie van de mentale en fysieke toestand van de verzoekende partij uit te voeren, dan wel deze te laten uitvoeren door een deskundige.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer nochtans uitdrukkelijk stelt: “(...)Opvolging huisarts, neuroloog, endocrinoloog, cardioloog noodzakelijk, eventueel hulp maatschappelijk assistent. De mantelzorg wordt niet weerhouden omwille van ontbreken van grondige evaluatie van de mentale en fysieke toestand van betrokkene in kader van afhankelijkheid van derden. (...)”.

De verwerende partij repliceert verder in de nota met opmerkingen als volgt met betrekking tot de argumenten van de verzoekende partij zoals hierboven uiteengezet:

“Betrokkene is 80 jaar oud en maakt in de Russische Federatie dus sowieso aanspraak op een van de pensioenstelsels. Overigens is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Russische Federatie het land waar zij tenslotte zo’n ruime tijd verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waarbij zij terecht zou kunnen voor eventuele (tijdelijke) hulp en/of opvang. Betrokkene kwam naar België om haar dochter te bezoeken. Het staat die dochter en de schoonzoon uiteraard vrij om betrokkene vanuit België financieel te blijven ondersteunen. In het verzoekschrift brengen zij ook loonfiches en het eigendomsbewijs van hun woning aan om hun financiële draagkracht aan te tonen. Dit kunnen zij dus ook blijven doen eens betrokkene is teruggekeerd naar het land van herkomst.

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).”

Verweerder benadrukt dat verzoekster op 80-jarige leeftijd zelf haar land van herkomst heeft verlaten met een visum voor de Schengenzone met een geldigheidsperiode van enkel 1 maand.

In het verzoekschrift negeert verzoekster dat zij met haar bestaande medische problematiek waar zij reeds van in het land van herkomst mee kampt (zie medische stukken vanuit Rusland), wel degelijk zelfstandig verbleef in het land van herkomst en zelf naar België is gereisd om haar dochter te bezoeken.

Het komt weinig serieus voor te argumenteren dat zij bij het betreden van het Belgisch grondgebied plots niet langer in de mogelijkheid zou verkeren te reizen en plots niet langer van de vereiste zorgen en medicatie kunnen genieten waar zij tot haar komst naar België wel van kon genieten. Verzoekster voert ook geen argumentatie, laat staan stukken aan die moeten aantonen dat zij in het land van herkomst problemen heeft ondervonden om deugdelijke zorgen en medicatie te verkrijgen.”

Eventuele tijdelijke hulp van familie, vrienden, of kennissen doet niets af aan het feit dat verschillende dokters en specialisten attesteerden dat de verzoekende partij levenslang mantelzorg nodig heeft. Het feit dat de verzoekende partij onder één van de pensioenstelsels valt heeft op zich niets van doen met de geattesteerde noodzaak aan mantelzorg, evenmin als de mogelijkheid tot financiële hulp van de kinderen van de verzoekende partij. Met de repliek dat de verzoekende partij zelf naar de Schengenzone reisde en voordien zelfstandig in Rusland verbleef lijkt de verwerende partij verder te insinueren dat de toestand van de verzoekende partij nog wel meevalt, maar dit doet uiteraard ook niets af aan voormelde geattesteerde noodzaak aan mantelzorg. Deze laatste repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen maakt bovendien een a-posteriori motivering uit die niet in de eerste bestreden beslissing is terug te vinden. De Raad kan de verwerende partij volgen waar zij stelt dat zij uiteraard geen rekening kon houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing met attesten die dateren van na die beslissing. Dit doet echter niets af aan het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verschillende attesten van dokters en specialisten heeft voorgelegd aan het bestuur waaruit kan blijken dat levenslange mantelzorg nodig is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, en meer bepaald de elementen (de inhoud van attesten van diverse dokters en specialisten) die de verzoekende partij voorlegde in verband met de volgens haar noodzakelijke levenslange mantelzorg door familie. Zij maakt aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze in verband met de mantelzorg

motiveerde dat *“De mantelzorg wordt niet weerhouden omwille van ontbreken van grondige evaluatie van de mentale en fysieke toestand van betrokkene in kader van afhankelijkheid van derden.”*

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf om medische redenen dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf om medische redenen al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU